

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

ראש השנה, א' תשרי תשפ"ז × עלון 208

בהשגחה

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

הכול כן לטובה

ליל ראש השנה בביתו של המקובל הצדיק רבי יהודה פתיה, וכמה תקלות בלתי נעימות מתרחשות בזו אחר זו. הנוכחים מתמלאים בהרגשה בלתי נוחה, שמא אלו רמז וסימן בלתי טוב לשנה החדשה, אך רבי יהודה מחזק את כולם: בטחו בד'!

ומתוקה! חלילה לא ניפול לרגשות עצבות או כעס ביום גדול זה. הבה נלך להביא אש מאחד השכנים, נעלה את האור מחדש, נסדר את המהומה, והכול יבוא על מקומו בשלום."

לאחר זמן קצר שוב היה הבית מואר כבתחילה. שברי הזכוכית נאספו בזהירות והשמן הרב נאסף במידת האפשר.

מאיר חזר כולו עמד רבי יהודה וקידש על הין ברגש רב.

הקהל נטל את ידיו לסעודה, והרבנית הצדקנית פנתה למטבח להביא את הדגים הערבים.

כבד היה המגש. מנות רבות של דג מתובל ומהביל היו עליו. הרבנית פסעה לאט ובהירות, אלא ששאריות השמן שעל הרצפה גרמו לה להחליק ולהשתטח ארצה בחבטה עזה, כשהמגש עם תכולתו נשפכים לכל עבר.

דממה השתררה בבית. כולם הביטו בשתיקה במראה הנורא שנוצר. כל הדגים מפוזרים על הקרקע, והרבנית שרועה על הרצפה.

מיהר רבי יהודה לקום ממקומו כדי לסייע לרבנית, אלא שאז החליק גם הוא ארצה לתוך השמן ורוטב הדגים, ובגדיו הצחורים הפכו מצחים ולבנים כשלג, לבעלי גוון אדום-כתום ומגע שומני.

לאחר שהצליחו רבי יהודה והרבנית לקום ולהסתדר, נעמד רבי יהודה וקרא בקול נרגש:

"אחיי ורעיי! מאת ד' הייתה זאת! כל מה שקרה כאן היום הוא מידו של אבינו הרחמן שבשמיים, והכול לטובה! ד' יתברך אוהב אותנו, וללא ספק יגזור עלינו את השנה החדשה מלאה בשפע טובה וברכה!"

המשין הרב ואמר:

"בוודאי רבים מכם החלו לחשוש, לאחר כל מה שאירע כאן, אחרי כל כך הרבה תקלות - שמא כל אלו הם רמזים לדברים שאינם טובים, שעלולים להתרחש עימנו חלילה בשנה החדשה... אך לא ולא! אנו לא חוששים מכלום! נבטח ונאמין בד'! הכול תלוי במחשבה, ואם נחשוב טוב - יהיה טוב! ובזכות זה בוודאי נזכה לשנה טובה!"

לימים סיפר רבי יהודה כי אותה שנה הייתה נפלאה ומוצלחת ביותר, וזכה בה לחידושים עצומים וגילויים בתורה בנגלה ובנסתר.

אור יקרות בקע מבית משפחת פתיה, חדר דרך החלונות הגבוהים והמקושטים, והאיר את סימטאות ירושלים העתיקה. ליל ראש השנה. בכל הבתים מסובים בחגיגות תושבי עיר הקודש הנעלים, לבושי בגדי לבן, וליבם פועם ונרגש לקראת יום המלכת ד' ויום הדין. אוכלים מסימי החג, ומאחלים זה לזה מעומק הלב, להיכתב ולהיחתם לאלתר לשנה טובה, לחיים טובים ולשלום.

שמונה שנים תמימות התגורר המקובל הישיש רבי יהודה משה פתיה בארץ הקודש. בעיראק הרחוקה היה מקום מושבו תחילה, שם קנה חוכמה אצל גדולים וצדיקים, בהם הבן איש חי ורבי עבדאללה סומך. כבר בצעירותו נודע והתפרסם שמו כרב ומורה הוראה, מקובל המלומד בניסים, ומומחה לקמיעות וסגולות. בשנת תרצ"ד הוציא לפועל את רצונו העז ועלה והשתקע בארץ הקודש והמקדש. לאחר תקופת מגורים באזור רמת גן, התיישב בירושלים הקדושה.

× × ×

כחמישים מיהודי ירושלים העניים הסבו סביב שולחן רחב ידיים של רבי יהודה פתיה הצדיק, שהכניסם לביתו ברוחב ליבו ובמאור פניו.

השולחן מלא היה בנרות לרוב. חלות ריחניות ופיתות עיראקיות אשר מתחת המפת העלו ניחוח ערב ונפלא, יחד עם ריחם הערב של התבשילים שבקע מקדרות הענק שבמטבח.

ואז זה קרה...

אחד האורחים האביונים קם לרגע ממושב, והסתבכה נעלו עם קצה מפת המשי שהשתפלה ארצה. בבת אחת נמשכה כל המפה בחוזקה. כלי הזכוכית הנאים הוטחו ונופצו, הנרות כולם נפלו וכבו, והשמן שבכוסיות ניגר ונשפך ארצה.

ברגע אחד הפך הבית המואר והמהודר לערוביה גדולה, חושך ואפילה.

אולם, להפתעת כולם, רבי יהודה הצדיק לא נבהל ולא כעס. חיוך גדול עלה על פניו, והוא קרא מתוך העלטה הסמיכה:

"הרי בטוחים אנו ומאמינים שאין מקרה בעולם, והכול רק מאת ד' יתברך ורק לטובה. צריכים להיות בשמחה, ובעזרת הבורא נזכה לשנה טובה

כשהרב מפוניבז' היה מבקש הציבור היה נותן

כשהרב מפוניבז' היה מגיע לזכות את עם ישראל בהחזקת הישיבה, הציבור היה פותח את הלב ואת הכיס, והיה נשפך כספים לרוב.

פעם אחת הגיע אחד מראשי הישיבות לאותו מקום שבו היה הרב מפוניבז', והציבור פטר אותו עם מעט מאוד כסף.

ראש הישיבה, שידע את הצלחתו של הרב מפוניבז' באותו מקום, התפלא מאוד ושאל את אחד מבני הקהילה לתמיחתו: מה נשתנה בינו לבין הרב מפוניבז'?

ענה לו אותו יהודי: כשהרב מפוניבז' מגיע, הוא מבקש סכומים גדולים מאוד, ונותן את ההרגשה שהוא חייב את הסכומים הללו. הציבור מרגיש שאם לא יתנו לפחות מחצית ממה שהרב מבקש, יהיה בכך זלזול בכבוד תורתו.

מה שאין כן כשהראש ישיבה מגיע, הוא נותן את ההרגשה שמה שהציבור יתן - יהיה מבורך. ולכן הציבור נותן לפי בקשתו של ראש הישיבה.

הכול תלוי איך מבקשים.

אנחנו נמצאים כעת בימים שבהם פוסקים לנו איך תיראה כל השנה שלנו, בגשמיות וברוחניות.

כשניגשים להתפלל, לא צריך להסתפק במועט.

כל יהודי מאמין שהקב"ה יכול להשפיע שפע רב לכל אחד ואחד.

כל יהודי יודע שהקב"ה אבא רחמן, שרוצה לתת לנו כל טוב.

התפקיד שלנו הוא לא להתקמצן בתפילות, אלא להתפלל ולהתפלל על כל דבר, שיהיה בשפע רב.

אפשר להתפלל על נחת מופלג, על עשירות מופלגת, על בריאות שלימה, וכן ברוחניות.

הקב"ה יכול לתת לכל אחד את המקסימום. צריך רק להאמין ולהתפלל.

כתיבה וחתימה טובה,
פינחס שפר

× אין לך אדם שאין לו מקום ×

מספר הרב אברהם מושקוביץ שליט"א מבני ברק:

מבין חוויות הילדות של שנות החידוד, שרובן נשכחו כבר מזמן - נותרה לי סוכרייה מתוקה מדבש: קשר עם החבר שאיתו למדתי בחברותא. כבר בישיבה למדנו במקומות שונים, מסלולי החיים של כל אחד מאיתנו שונים זה מזה, ועם כל זאת אנו שומרים על קשר, משוחחים כמה פעמים בשנה, מתעניינים על הנעשה והנשמע, ומברכים זה את זה בכל טוב. ערב ראש השנה זהו אחד מהזמנים הקבועים שבהם אנו משוחחים, שיחה קצרה שמעבירה את רחשי הלב באיחול נרגש לכתיבה וחתומה טובה.

באחד מערבי ראש השנה, כאשר שוחחתי עם ידידי הוותיק, שאלתי אותו: "איפה אתה מתפלל?" והוא ענה לי כי הפעם הוא מתפלל בבית מדרש שונה, לא זה הרגיל שבו היה מתפלל כל השנים. בית מדרש זה קרוב לביתי, ובערב ראש השנה ממש, כאשר חזרתי מהמקווה, עברתי לידו. חשבתי, מעניין לראות היכן מקומו של ידידי בתוך בית המדרש.

נכנסתי לרחבת הכניסה שלפני בית המדרש, והבחנתי כי הוא כבר מוכן כמעט לגמרי. הגבאי עובר מסטנדר לסטנדר, מציע כיסאות, פורש מפות, מכוון את המזגנים ועומד ממש לקראת סיום ההכנות לראש השנה. על הקיר הייתה תלויה מפה של כל מקומות הישיבה, ואני חיפשתי את שמו של ידידי. ברפרוף של רגע לא קלטתי את שמו, והחלטתי לעבור שם אחר שם עד שאראה את שמו של ידידי מנוער.

איני יודע מדוע עשיתי זאת, ולמה היה לי חשוב כל כך לראות את מקומו, אולם כך היה. עברתי שם אחר שם, ולא מצאתי את שמו של החברותא שלי לשעבר. שוב עברתי על כל הרשימה, והתוצאה ברורה: שמו של חברי נפקד מהרשימה. אין לו מקום בבית המדרש לשני ימי ראש השנה!

התקשרתי אליו ואמרתי לו, "תשמע, עברתי ליד בית המדרש ורציתי לראות את המקום שלך, אבל לא מצאתי את השם שלך ברשימה. תתקשר מהר לגבאי, ואני מקווה שהוא יספיק לסדר לך משהו."

חברי הודה לי ומיהר להתקשר. ברוך ד', הגבאי כבר סיים את כל ההכנות ועמד לצאת, ובדיוק אז קיבל את שיחת הטלפון מידידי. הוא התבונן ברשימה וקלט את התקלה, התנצל, וברוך ד' סידר לידידי מקום ראוי.

להיות בבית הכנסת ללא מקום לתפילה בראש השנה, זה דבר שאני לא מאחל לאף אחד. בבית המדרש הזה כל המקומות היו תפוסים, ואלמלא התיקון של הרגע האחרון הייתה מתרחשת עוגמת נפש גדולה. מעולם קודם לכן לא חיפשתי את שמו של ידידי ברשימת המתפללים, אף פעם לא שאלתי אותו על מקום התפילה שלו בימים הנוראים - והנה בדיוק הפעם עלה הנושא, ומן השמיים הוזמנתי לעזור לידידי, שיסודר לו מקום לתפילה לפני התקדש היום.

× אוהב תלמידי חכמים ×

מספר ר' מ' מנתניה:

הרבה יותר קל להתמודד עם רעם ביום בהיר מאשר עם הבשורה הקשה שהגיעה לאוזנינו. בת, אישה צעירה, אם לילדים קטנים, אובחנה עם חולי קשה שחייב ניתוח מורכב. אנו נכנסנו מיד בסוד העניינים, והתחלנו לעשות כל מה שיכולנו. דיברנו עם עסקנים, התייעצנו עם רופאים, והגענו למסקנה שאין מנוס מנסיעה לחו"ל. כל ההתעסקות סביב בתי החולה הייתה לי קשה מאוד. היו העניינים הטכניים שדרשו מאמץ רב, והייתה הדאגה הנוראה, מה יהיה איתה, ואיך יסתדרו הילדים.

שבוע אחר כך, בשבת קודש, הגיע לבית המדרש שבו אני מתפלל ראש ישיבה מלייכווד, תלמיד חכם אמיתי שמעמיד תלמידים הרבה. התרגשתי לראותו. אני אוהב תלמידי חכמים: אוהב לראות אותם, לשמוע מדבריהם, לשהות בקרבתם. אוהב לתמוך בהם, לכבד אותם. מעריך עד עמקי נשמת את ההתמסרות לתלמוד תורה שהוא כנגד כולם, ואת התרומה העצומה של אישיות נעלה כזאת לכל עם ישראל.

היה זה טבעי בשבילי, לקנות לו עלייה ולכבד אותו לעלות לתורה. ראש הישיבה הופתע לשמוע שאני מכבד אותו בעלייה, ולאחר התפילה פנה אליי ואמר: "ישר כוח על העלייה. מה ראית לכבד אותי בזה?"

עניתי בפשטות כי אני אוהב תלמידי חכמים ולכן קניתי לו עלייה.

אמר לי ראש הישיבה, "ברצוני להכיר לך טובה".

עניתי, "אודה לרב שיברך אותנו בברכה". בשלב הזה קראתי לחתני, וביקשתי ממנו שיבקש ברכה עבור אשתו החולה.

ראש הישיבה לא הסתפק בברכה. הוא ביקש לשמוע את כל פרטי התיק הרפואי של בת, ומה אנחנו מתכננים לעשות. הוא שמע הכול לפרטי פרטים, ולבסוף פסק, "תבואו לארצות הברית, וכל העניינים עליי".

אחד ממקורביו של ראש הישיבה הוא איש חסד גדול, המסור מאוד לחולים ובני משפחותיהם שבאים לטיפולם באזור. הוא הגיש לנו עזרה עצומה בלב טוב ובנפש חפצה. כל הדאגות התגמדו. הסיוע שהציע ראש הישיבה היה הדבר הנכון במקום הנכון. הוא היה שליח מן השמיים להקל על כל הנסיעה הקשה הזו.

וכל ההכרות עם ראש הישיבה הגיעה מקנייה של עלייה.

× מושך במפה ×

מספר ר' נתן צוויג מבריטניה:

מי שרואה היום את המצב בארץ הקודש, לא יכול להאמין שרק לפני חמישים שנה עמדו עקרות הבית ומקצפה ידנית בידן, ונאבקו בחלבוני הביצה, עד שהואילו הללו להתקצף ולהפוך לעוגת טורט.

בגלל הסיבות האלו יבטח בזולתו: מרחם. מלשיחו. מחזק - מחוסן. מכיר טובתו. מנהיגו מראשיתו עד אחריתו. מסור בידו בלבה. מושלם בנדיבותו - מיטיב גם למי שלא ראוי.

סבות שבע. בטחון בקבע. לבטוח על אחד הנבראים אהבה חמלה. באין עצלה. וחזק ותקף בו נמצאים וידיעת התועלת. המועלת והפוסלת. והנהגתו עמו בכל הגילאים וכלו בידו. ונדיבותו וחסדו. נמשכים לעד גם לשאינם זכאים

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

× הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א ×

זמן לחשבון נפש

הקב"ה רוצה מאיתנו את יראת השמיים שלנו. שנעצים אותה בליבנו. ד' רוצה את השינוי האמיתי. אתה תעשה את השינוי, תאמין בו ותבטח, והכסף יגיע. ד' ידאג לך.

לא אחת אני יושב עם אנשים שחייבים לאחרים מיליונים. לנו זה נראה הרבה, אבל אצל הקב"ה אין עניין של סכום. כמה מיליונים או מאה שקל, הכול אותו הדבר אצלו.

התפקיד שלנו בעולם הוא לחיות כמו שהסבא מקלם היה חי - וידוע לנו שכל הצדיקים חיו כך: כל הזמן פחדו מהקדוש ברוך הוא. הלוואי שך יהיה אצלנו. כל רגע לחשוב, כל דקה. על זה חבקוק העמיד את התורה - על האמונה.

זה לא קל, אבל זו ההכנה לראש השנה. לחשוב במשך דקה מה ד' רוצה מאיתנו. להבין שהוא רוצה שנפחד ממנו. שנסמוך עליו.

השמחה האמיתית היא, כשאדם מגיע למצב שהוא בודק את עצמו וחוקר איך הוא הגיע לנפילה. "והיה" - מתי הוא יגיע לשמחה? "עקב" - לשון סוף. תבדוק בסוף הבעיה כיצד אירעה התקלה. לאחר שתבין את הנקודה, "ועשיתם אותה" - תערוך חשבון נפש ותשובה ותגיע לשינוי אמיתי?

אנשים שואלים האם צריך לחיות בחשבון. התשובה היא שבוודאי! תחיה לפי מה שהקב"ה מקציב לך, בחשבון לפי היכולות שלך, ותאמין שכל מה שאתה זקוק לו - תקבל.

לכל אחד יש דרך שגזר עליו לצלוח בעולם. הסיפור הוא לא מה עליו לעשות או לא לעשות, הסיפור הוא לחיות על פי ד', כפי שכתוב בספר דברים (ח, ג). לקב"ה אין כל מניעה לדאוג לנו גם פה לניסים שאירעו במדבר. שם, השמלות לא בלו, והבגדים גדלו עם האנשים. יש לבורא כל האפשרויות לתת לנו הכול. מאיתנו הוא מבקש דבר אחד: לחיות על פי ד'. לחיות איתו ועם מה שהוא מבקש.

כאשר מכניסים את הקב"ה לחיים שלנו, מתפללים ומבקשים ממנו עזרה בכל דבר - רואים ישועות. ד' עוזר. שאלו את כל מי שמשיא את ילדיו, את אלו שהחלימו ממחלתם, ואת כל מי שראה ישועה: הם ראו את ד' בעיניים. האמינו בו, וקיבלו.

המיקסר כבר הומצא אז, אבל אלו שהכירו אותו היו בעיקר מאפיות ומוסדות. נייר טואלט רגיל היה יקר, כי הוא היה גם נדיר. מפות שולחן היו עשויות מברד שחייבים לגרף כמו שצריך, שאם לא כן הן היו קמוטות וחסרות חן. על המפות האלה כמוכן לא פרשו ניילון חד פעמי - כי לא היה דבר כזה. בכל פעם שהיה צורך לכבס את המפה, הייתה זו חגיגה ארוכה ומתישה. ההמצאה המופלאה של מפת טרלין שלא חייבים לגרף, הייתה ממש מוצר מבוקש. אנחנו, תושבי אנגליה, הכרנו את המוצרים מהבית. אצלנו היה שפע של כל הדברים האלה, וכך עשינו אחד ועוד אחד: אם נקנה מפות בבריטניה ונמכור אותן בארץ ישראל, נרוויח סכום יפה.

הסיבה לך שבכלל עלה בדעתנו למכור מפות, הייתה רצוננו לבקר בארץ הקודש. באותם ימים הטיסה הייתה יקרה מאוד, וחיפשנו רעיון איך לממן אותה. כך עלה הרעיון לקנות מפות - שהן מוצר קל יחסית לנשיאה ולהעברה מארץ לארץ. אחרי שנמכור את המפות בארץ - כך תכננו - נרוויח את סכום הטיסה.

הגענו לארץ עם כמה מזוודות מהסחורה, ומצאנו חנות בירושלים שתשמח למכור את המוצר החדשני - מפות ללא צורך בגיהוץ. המחיר שהצעתי לבעלי החנות היה גבוה לדעתם, והם עבדו קשה להוריד את המחיר. למען האמת, כולנו עבדנו קשה. הם עבדו על המחיר ואני עבדתי על המידות. ניהלתי איתם משא ומתן ארוך ומייגע, עד שהוחלט לסגור עסקה. בכלל, כל ההתנהלות איתם לא הייתה נעימה כל כך. גם התשלומים הגיעו באיחור, אבל עם כל זה - השתלם לי לעבוד איתם, למכור הכול לחנות אחת ולא לנדוד בין כמה חנויות.

בסופו של דבר ודיבורים, ובהרגשה לא כל כך טובה, סיכמתי איתם סיכום סופי. המפות החליפו ידיים, וגם הכסף. עם כל ההנחות וההורדות, בכל זאת נשאר לי רווח כדי לשלם עבור הטיסות.

סיימנו את עניינינו בירושלים, והמשכנו את הביקור בבני ברק. המעבר הקטן בין הערים הביא אותנו להתעסק שוב עם המזוודות ומה שבתוכן, וכשהגענו לבני ברק גילינו שלא כל המפות שמכרנו היו באותו גודל. חלקן היו קצרות יותר, וממילא - שוות פחות.

המסקנה הייתה: צריך להחזיר להם כסף.

זה היה סכום קטן, אבל זה היה מעצבן. קודם כול, הטעם שנשאר לי מכל ההתעסקות עם החנות הזו לא היה טעם של עוד. ליצור איתם שוב קשר - זה היה מסוג הדברים הבלתי נעימים. חוץ מזה, המחיר הנמוך שבסופו של דבר קיבלנו על כל מפה היה אחרי שבעלי החנות הורידו אותנו והורידו אותנו... הייתי יכול לומר שהסכום הקטן ההוא כבר התקזז מזמן עם כל ההנחות שעשינו להם, אבל מצד שני, אי אפשר להתעלם מכך שהמחיר נקבע מתוך הנחה שכל המפות זהות בגודלן. מפה קטנה שווה פחות!

היה לי מאבק פנימי, אבל ברחמי שמיים עמדתי בניסיון. הכנסתי למעטפה את הסכום העודף, ושלחתי אותה בדואר לכתובת של החנות.

כמה דקות אחר כך דפק אצלנו השכן מלמעלה, סופר סת"ם שהזמנו אצלו מזוזות. כן, ראינו זכות להביא לביתנו החדש שבאנגליה מזוזות מארץ ישראל.

הוא הסביר את מטרת בואו: "הייתה לי טעות. אתם קניתם מזוזות בהזמנה, ולכן שילמתם סכום גדול יותר מהמחיר של מזוזה מוכנה. אבל למעשה, המזוזות לא נכתבו במיוחד בשבילכם, כי כבר היו לי מזוזות בגלל מישור אחר שהזמין ובסוף לא לקח את ההזמנה שלו. אני רוצה להחזיר לכם את העודף".

הוא החזיר את הכסף, ואנחנו ספרנו אותו. נראה לי שאת הפלא אתם כבר יכולים לנחש בעצמכם. ראינו איך הקב"ה מושך במפה. סכום ההחזר על המזוזות היה שווה לסכום שהחזרתי על מכירת המפות!

התרגשנו מהחיוך השמימי שקיבלנו. מהזכות לראות באופן כל כך מתוק, שאנחנו עושים את הטוב והישר בעיני הבורא יתברך.



בשבילי לא היה

הרחבה שליד בית הכנסת ריקה כמעט לגמרי. כמה ילדים עם שקיות ממתקים משחקים על הגדר בקולות של ערב חג.

מחר, במקום אחר ורחוק מכאן, יתכנסו החברים שלי לתוך אולם הבחירות. חלקם לחוצים, עייפים אחרי שבועות ללא שינה. אחרים רגועים יותר, אבל לא מיושבים בדעתם לגמרי. ד"ר מרסייה עתיד להגיד כמה מילים על הדרך שעשינו במשך שנתיים, ועל מאמץ והשקעה שגורפים תוצאות. אני לא אהיה שם. אני כאן, בבית הכנסת החמים של הקהילה. בית כנסת שהכרתי רק לפני מספר חודשים.

החג עוטה עלינו שמייים כהים, מלאים בכוכבים זוהרים. ואני רחוק משם מאוד, פיזית. התפילה חדשה ושונה ממה שהכרתי. אני מנסה להתרכז במילים הקדושות, רואה מולי שורות של חומר בבי-טכנולוגיה ומנסה להסיט אותן הצידה. למדתי כל כך טוב. אילו הייתי הולך לשם מחר, הייתי מוציא ציון טוב. השקעתי שם כל כך הרבה זמן, יכולות ומאמץ. אבל אני כאן. שומע מנגינה לא מוכרת של קדיש. רואה את פאול אחי כובש פניו בסידור. עונה אמן. מנסה להרגיש את הרטט הקל שאוחז בכולם. מצליח קצת.

החזן מתחיל לומר פיוט שקט, הקהל מצטרף. אני נמשך פנימה. רוצה להיות שם תמיד, במקום של הטוב המוחלט הזה. אבל דמעה קטנה עומדת לי כל הזמן בגרון, מסרבת להתפוגג.

מוצאי החג.

אנחנו צונחים בחזרה הביתה. יש לנו אורות בעיניים ועייפות שְׁמִמָּה. אני רואה אותה בעיניים של ההורים שלי, ונרעד מהמחשבה איפה היינו רק שנה אחת קודם, בלי להכיר את החובות והזכויות שלנו כיהודים.

שש שיחות שלא נענו. אני מחייג לפייר, תלמיד לא יהודי. מעדיף לשמוע מגוי איך היה המבחן ביום הגדול לנו כל כך. "מה פירוש 'איך היה'?" הוא צוחק, נשמע באמצע ארוחת ערב סואנת. "רגע", אני שומע אותו מתרחק מכל ההמולה. אחר כך הוא צועק לי, על אף שאני שומע היטב, "הייתה קריסה בכל המחשבים! לא תאמין, אבל המבחן בכלל לא היה!"

(מתוך מדור 'שטח פרטי')



מי שאמר למניות שירדו

מספר א. ק. מירושלים:

כשהייתי ילד היה לי ברוך, שכשאח מתחתן קורה משהו טוב. אבא ואמא קונים לכולם בגדים חדשים, יש אולם ויש כל מה שצריך, קונים וקונים וקונים. ככה זה, ולא צריך לשאול איך זה קורה. עובדה. את זה שיש שפע מיוחד שיורד מלמעלה, לא הסבירו לי. הרגשתי זאת בעצמי. כיוון שהיו מעליי כמה אחים ואחיות, כבר קלטתי את הגישה, וכשרציתי לקנות משהו שאינו בסדר הרגיל, הייתי אומר לעצמי: עוד מעט אחותי תתארס, ואז, לכבוד החתונה יקנו לי.

כשבגרתי והתקרבתי בעצמי לגיל שידוכים, גיליתי שהעניינים עשויים גם להיות יגעים. עסקיו של אבי נקלעו לקשיים, הם נכנסו למיתון, התזרימים התהפכו, ההוצאות גדלו וההכנסות נעלמו. תוך זמן קצר השתנה המצב הכלכלי בבית מהקצה אל הקצה, וזה קרה קצת לפני שהגיע התור שלי. לפניי הייתה אחות שדיברה בה נכבדות, ואחר כך הייתי אני: כבר לא ילד שמתכסה בשמיכה מעל הראש ומבקש מאמא לסלק את החושך; כבר לא נער שאין לו שום מושג כמה עולה מגבת, והוא מסוגל לאבד אותה עשרים פעמים בשנה - אלא בחור בגיל שידוכים, עם ראש על הכתפיים, שידוע חשבון ומבדיל בין דולר לסנט. שאלתי את אבי, "אבא, איך תוכל לעשות חתונה? הרי המצב..." לא הייתי צריך להסביר. המצב דיבר בעד עצמו.

"מה זה משנה מה המצב?" אמר לי אבי, "נראה לך שיד ד' קצרה מדי? הוא יכול לארגן חתונות נפלאות, גם לאחותך וגם לך".

אבא האמין כל כך, ורק כך אפשר להסביר את מה שקרה בפועל.

לפני הנפילה הגדולה היה אבא עוסק בתיווך. הוא קישר בין אנשי נדל"ן, ועשה קופה יפה מכל עסקה שנסגרה. באחד מהתיווכים שילם הלקוח לאבא באמצעות מניות. באותו זמן היו ניירות ערך אלו שווים לסכום שהלקוח היה צריך לשלם בדולרים.

זמן קצר אחרי התשלום, התרסק ערכן של אותן מניות. הן הפכו לשוות פחות מהנייר שעליהן הן היו רשומות, ואבי התקשר ללקוח ותבע ממנו תשלום. "תראה", ענה הלקוח, "אני שילמתי לפי הערך של אותו יום. כמו שמנייה יכולה לצנוח, היא יכולה גם לעלות. חכה. מקסימום תשלם באמצעותן את החתונות של הילדים".

זה היה נשמע כמו בדיחה, אבל אבי ראה שאין לו סיכויים להוציא מאותו אדם כסף, והטמין את המניות אי שם מתחת לערימות המסמכים.

ולפתע פתאום, ממש יחד עם ההצעה שעלתה בשביל אחותי, עלה ערכן של המניות ההן. מישהו קנה את החברה, השתלט עליה והעלה את קרנה. המניות שלה נסקו, ואבא אכן מכר מניות וקיבל כסף, ממש כמו שהלקוח ההוא המליץ... המניות שאבי מכר הניבו דולרים בסכום יפה במיוחד, שהספיק לכל הוצאות החתונה!

מניירות הערך שעדיין נותרו ברשותו של אבי, הוא חיתן גם אותי. יכולנו לראות צינור של שפע שנפתח במיוחד לשתי החתונות.

ונסגר.

תקופה קצרה אחרי החתונה שלי, שוב צנח ערכן של אותן מניות. ראינו בחוש שכל הקפיצה שלהן לא הייתה אלא בשביל הוצאות החתונה, בדיוק שמימי מופלא.

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודיים לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

✕ **אָרֶךְ לִי שְׁנַתִּים לְהִיזְכֹּר** ✕

מספר יהודי החפץ בעילום שמו:

כשיונים תמימות מהדסות על המדרכה, אי אפשר להאמין איזה נזק הן יכולות לחולל. אני משכיר מבנים לפעילות שוטפת, ולפעמים מגלה כי יש דברים שנראים ממש קטנים, אך עשויים להוות מטרד גדול שמשבש את כל סדר היום, לא רק של יום אחד אלא של הרבה ימים וחודשים.

זה מה שהיה לי עם היונים. באחד המבנים הן החליטו ששם הבית שלהן. הן נכנסו ולכלכו בלי הגבלה, ניצלו כל חור, והפריעו מאוד לפעילות בתוך הבניין. קיבלתי תלונות רבות על כך, ועשיתי כל מה שיכולתי כדי להרחיק אותן. כשראיתי שאני לא מתמודד עם זה בעצמי, החלטתי לשכור את שירותיה של חברה שמתמחה בהרחקת יונים. הפועלים הגיעו, רישתו את החלונות, החורים והסדקים, הציבו דוקרנים ועוד כל מיני פטנטים, גבו הון עתק, והבטיחו שזהו. נגמרה מעתה אין ליונים דריסת רגל במקום הזה. בתחילה היה נראה שהן אכן קלטו את המסר, אבל אחרי זמן מה שבמהלכו הן כנראה פטרלו היטב סביב המבנה - שוב הן הגיעו, שוב לכלכו, ושוב הציקו לכולם - ליושבי הבית ולי המשכיר. אני גר הרחק מאותו מבנה, ובכל פעם שנקראתי לשם בגין היונים, ביטלתי יום עבודה ושרפתי על כך יום שלם.

החלטתי לנסות בעל מקצוע חדש. יצרתי קשר עם קבלן עבודה להרחקת יונים, והוא קבע כי ייקח על זה מחיר מסוים, גבוה למדי. הבנתי שאין לי ברירה והזמנתי אותו למקום. הגענו, והוא בחן את העבודה שעשו הקודמים לו במבט ביקורתי ולועג. "זאת עבודה, זאת! הכול חובבני!" הוא צחק, "אני אתן לך משהו שאחרים לא יודעים לעשות", התרברב, והפעם נקב במחיר חדש,

כפול מקודמו.

כאן נדלקה לי נורת אזהרה. הבנתי שנפגשתי עם אדם בעל תיאבון גדול, ושאין לי באמת מושג מה הוא יודע לעשות מלבד לדרוש כסף. אני צריך לעשות חושבים ולבדוק שוב את הנתונים. אמרתי לו שאחשוב על זה.

ובאמת חשבתי. חשבתי על מה שהיה כאן במשך שנתיים, ופתאום, בשעה טובה ומוצלחת עלו בדעתי הרהורים שחיו לי הרבה זמן: מה קורה כאן? למה הקב"ה שולח לי את היונים האלה? מכיוון שכבר חשבתי על ריבונו של עולם, נזכרתי בפרט חשוב ביותר: לא התפללתי כלל על העניין הזה! לא פניתי בכלל בבקשת עזרה מבורא עולם! הרי הוא שלח את היונים והוא גם יכול להרחיק אותן!

למחרת בתפילת שחרית התפללתי לד' וביקשתי ממנו שיעזור לי, שהיונים תתרחקנה והשלווה תחזור למבנה, שינחה אותי בעצה טובה ויחסוך לי את הסכומים האדירים שמתעופפים בעקבותיהן.

מיד אחרי התפילה נפלה במוחי מחשבה שעד עתה לא עלתה בדעתי: לפנות לחברת ההרחקה שעבדה בבנין לפני שנתיים. התקשרתי למספר שנותר שמור אצלי מאז, וענו לי מיד. סיפרתי על היונים שחזרו, והמנהל אמר, "אנחנו באים לראות מה קורה". הוא הגיע עם כמה פועלים, הם איתרו חורים ומקומות שלא נסגרו כראוי, אטמו הכול, תיקנו וסגרו, וזאת במסגרת האחריות על העבודה.

ברור לי כי היה זה כוחה של התפילה. סביר להניח שאלמלא התפילה, גם הקבלן השני לא היה מצליח לעזור.

ברוך ד', מאז התיקון היונים לא חזרו, אבל המסר נשאר: הקב"ה מחכה לתפילה שלי.

**זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM**

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיוזקים מן החיים

הבוטחים בהשם



לעלות השגחה פרטית, שלום וברכה.

ראשית אפתח בברכת יישר כוח גדול. אני שומע בכל יום את ה'ביטחון היומי, זה נותן לי ממש חיזוק גדול.

ברוך ד', אני זוכה ללמוד בכלל כבר עשור, מאז נישואי. בתקופה האחרונה חשתי ביוקר המאמיר - של המזון, של המשכנתא, של השכירות - וההוצאות היו גדולות מההכנסות. סיפרתי לחברותא שלי על הקושי לסיים את החודש, והוא סיפר לי שנפתח כולל חדש שמשלם פי שניים מהכולל שלנו. בהחלטה משותפת נרשמנו לכולל החדש.

קיבלתי על עצמי שאם אתקבל לשם, אערוך סעודת הודיה ביום שלישי, מעין סעודת 'הושע בן באר' אולם זה היה מיותר. לא התקבלנו.

יום אחד הציע החברותא שנתחזק באמונה וביטחון. כל אחד מאיתנו יאזין בכל יום לחיזוק היומי שב'קו השגחה פרטית' וישמע את הסיפורים המושמעים בקו. הוא הציע שדבר זה נקבל על עצמנו למשך ארבעים יום, בטענה שזה מה שיועיל לנו.

ביקשתי שימי שישי ושבת לא ייכללו, כי אלו ימים קצרים ולחוצים ממילא. החברותא הסכים, אולם חישב שארבעים יום ללא שישי ושבת אורכים כחודשיים.

עיון בלוח השנה לימד שהקבלה היא עד יום שלישי של פרשת בשלח. ראיתי בכך השגחה פרטית גדולה - גם בעצם הקבלה, וגם בתאריך הסיום שידוע כיום המסוגל לפרנסה.

ובכן, ארבעים הימים החלו. בכל יום הזכרנו זה לזה את הקבלה, ואף יום לא פספסנו את ההאזנה לקו. ואכן התחזקנו באמונה וביטחון שד' יעזור.

ביום חמישי האחרון לקבלה, בישרו לנו שהתקבלנו לכולל החדש. נזכרתי שקיבלתי על עצמי לעשות סעודה ביום שלישי - זה יצא בדיק ביום שלישי של פרשת בשלח. השגחה פרטית נפלאה!

בברכה, שמואל שטרן, בני ברק



ארבעה ימים ברצף

מספר יחזקאל שרגא גוטמן מעפולה עלית:

לפני כשנתיים נסענו לראש השנה לבני ברק, לחסות בחג בצל האדמו"ר שליט"א. באותה שנה החג היה צמוד לשבת. כלומר, בסך הכל היו שלשה ימים של חג ושבת. כשמדבר בשלשה ימים, הכל מאתגר יותר: ההתארגנות לנסיעה כללה בשוילים רבים יותר מהרגיל, אריזת מזודות, תיקים וקרטונים רבים מספר רשימות ועוד רשימות, וגם קצת מתח ולחץ שנוצר הכל. כשיצאנו מהבית עם כל החבילות, הרגשנו סוג של 'יציאת מצרים'... כמעט את כל הבית לקחנו איתנו. ברוך ד', הנסיעה עברה בקלות, והחג היה מרומם! הכל הלך כשורה בלי שום בעיות. שמחנו שלא שכחנו כלום. רק כשחזרנו הביתה, אחרי כמעט ארבעה ימים, גלינו מה שכחנו: לכבות את ה'בולר'... נבהלנו ממש וכבינו מיד. ידענו שאם הבולר - דוד חמום המים - דולק יותר מעשרים וארבע שעות ברצף, המכל שלו עלול להתפוצץ! וכאן מדבר היה בהרבה יותר מעשרים וארבע שעות... אבא שלי מהר לבדק בחצר האחורית, מתכנן לראות את המים הדולפים פהגן, והפתע לגלות שהכל נראה תקין ורגיל. חלפו יום ויומים, הפעלנו את הבולר כהרגלנו, והכל עבד מצין. בהשגחה פרטית, אחרי זמן כה ארוך שהוא דלק - חוץ מהעלות של החשמל, לא קרה שום נזק!

ספר גור ספר

מספר שמעון מירושלים:

יום אחד אבד לי ספר קריאה, כשהייתי ממש באמצע המתח. חפשתי אותו בכל פנה. הייתי מסקרן כל כך לגבי המשור העלילה, ורציתי מאוד למצא אותו! הזזתי מטות, טפסתי למדפים גבוהים, ופתחתי את כל הארונות האפשריים. תוך כדי חפוש נתקלתי בספר אחר: ספר ששאלנו משכנים לפני זמן רב, ואז הוא אבד אצלנו, וכמעט התאשנו מלמצא אותו. "היו" הכרזתי לחלל הבית, "מצאתי את הספר של כהן!" השמחה הייתה גדולה. רציתי להמשיך לחפש את הספר המוח, והנה אני רואה אותו מנח על השלחן בסלון... דקה לפני כן היה פרוש עליו העתון היומי שמישהו פתח מעליו, ועכשו העתון נלקח משם והספר התגלה. משמים העלימו ממני את הספר לכמה דקות, וכך הגעתי למצא את הספר של השכנים!



אחור בחברותא

מספר מנחם מנדל מבית שמש:

אני משתדל מאוד ללמד בכל יום לפני התפלה, חצי שעה או אפילו שעה. חבר שלי ואני קבענו 'חברותא' לזמן הזה, ובסיעתא דשמיא אנחנו מתעוררים מקדם, ממהרים לתלמוד תורה - שנפתח בשעה שבע וחצי, ולומדים שם ברעננות של בקר עד שכל הילדים מתקבצים והתפלה מתחילה. המאמץ ששינינו צריכים להשקיע בכל יום הוא גדול מאד, ולפעמים זה קשה, אבל מנגד - ללמוד הזה של הבקר יש טעם מיוחד. שאין בשעה אחרת. גם הספוק של שינינו מה'פרויקט' הזה הוא חויה שאיננו רוצים לוותר עליה. בקר אחד התעוררתי וגילתי בבקלה, שהשעה רבע לשמונה! קמתי במהירות והתארגנתי בחפזון, תוך שכלי מסמיק מאי נעימות... כמה לא נעים הרגשתי באותם רגעים, מהחבר שלי שהתאמץ כל כך לקום, ובדאי מחכה לי בחסר סבלנות ולא מבין לאן נעלמת. הגעתי בריצה לתלמוד תורה, ברגע שהתחילה התפלה. כשעדין עמדת בדלת, חפשתי בעיני בין הילדים אחר החברותא שלי, ולהפתעתי לא ראיתי אותו. שניה אחת אחר כך שמעתי אותו מתנשף מאחורי: "בקר טוב", הוא לחש לי, "סליחה, סליחה! קמתי מאחר..." הסתובבתי אליו מפתע לגמרי. הוא ראה איך גם אני מנסה להסדיר את הנשימות מהריצה, ואז שינינו קלטנו ברגע מה קרה כאן... בהשגחה פרטית, בדיוק שינינו לא הצלחנו להגיע בזמן! כך אף אחד מאתנו לא נאלץ לחכות לבד...



הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.



בעקבות אמירת ברבת 'אשר יצר' לפני הברית, מתברר לרב שאפו של התינוק יהודי.

הכלוא הארעים

פרק 4 מתוך 4





מספר ר' ש' א':

בכל שבוע אני מפיץ את עלוני 'השגחה פרטית' במספר בתי כנסת שבשכונותי. לאחרונה עבר עליי שבוע לחוץ במיוחד - בני נדרש לניתוח דחוף, ולא הצלחנו למצוא מנתח שפנוי בטווח הזמן הנדרש. ניסיתי דרך כמה וכמה עסקנים, אך בכל מקום נעניתי שהתור הקרוב ביותר הוא רק לאחר כמה שבועות.

באחד הימים, עודי מחלק את העלונים כרגיל ניגש אליי אדם שלא הכרתי, ואמר שהוא קורא קבוע של העלון, וכעת הוא שם לב שאני נראה טרוד. שיתפתי אותו בקצרה במצוקה שלי, בלי לצפות לכלום, ואז הוא סיפר לי שגיסו הוא מנתח בכיר במחלקה המתאימה בדיוק, והציע שיתקשר אליו באותו רגע.

תוך שעה קלה חזר אליי בטלפון עם בשורה: המנתח מוכן לקבל את בני כבר מחר, מחוץ לתור הרגיל. בחסדי ד', הניתוח עבר בהצלחה מלאה.

עמדתי שם המום, מבין שהאיש שעצר אותי ברחוב לא עשה זאת במקרה. דווקא בשעה שהייתי שקוע בדאגה, ובזמן שעסקתי בהפצת דבר ד', שלחה לי ההשגחה העליונה את הישועה בדיוק מהכיוון שלא ציפיתי לו.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני 'השגחה פרטית'.

× **המקום:** היישובים טנא עומרים, מיתר, אביגיל ועתניאל שבדרום הר חברון.

× **נקודת החלוקה:** בתי הכנסת ביישובים הנ"ל

הרב כהן, תושב טנא עומרים, אינו מסתפק בהפצת עלוני 'השגחה פרטית' ביישוב מגוריו בלבד. מדי שבוע הוא יוצא לדרך וממשיך לפזר את אור האמונה גם ביישובים מיתר, אביגיל ועתניאל - מסלול של נתינה החוצה גבולות של יישוב אחד.

ברחבי כל אותם מקומות חוזרת אותה תופעה מרגשת: אנשים מחכים לעלון בכליון עיניים ממש. אין זו ציפייה שגרתית לעוד דף מודפס, אלא געגוע של ממש - כאילו העלון הפך לחלק קבוע ובלתי נפרד משגרת השבת, ומי שמפספס אותו מרגיש שחסר לו משהו.

הרב כהן מתאר בהתרגשות את מה שהוא רואה שוב ושוב: את החיזוק העצום שהעלון נוסך בלב הקוראים, את האור שהוא מדליק מחדש באמונה ובביטחון. "פשוט מדהים לראות עד כמה כולם מחכים לזה", הוא אומר, ומדבריו ברור שמדובר בהרבה יותר מעוד חומר קריאה: זהו מפגש שבועי עם משהו גדול מהחיים עצמם.

כך, בין יישוב ליישוב ממשיך עלון 'השגחה פרטית' לארוג רשת של אמונה, תקווה וחיבור, המקיפה קהילות שלמות באור אחד משותף.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. **התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511**



קנו לעצמכם זכות לשנה טובה

קחו שותפות בהפצת האמונה

ותזכו לשנה טובה ומבורכת.

שליח מיוחד יתפלל בשבילכם בערב ר"ה על הציון הקדוש של בעל חובת הלבבות.

כמו כן בכל ערב ראש חודש יתפללו על ציונו של

בעל חובת הלבבות בצפת

עבור אלו שלוקחים שותפות קבועה בהפצת האמונה

02.30.11.5.11 קנה עכשיו את הזכות הגדולה ביותר לשנה טובה

התקשרו עכשיו לפתיחת מוקד הפצת האמונה, ותראו ישועות בכל העניינים!

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

× להצלחה ברוחניות שלמה בן נעמי
× להצלחת נוי בת אפרת

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית לקבלת העלון במייל שלחו בקשה B023011300@GMAIL.COM לכתובת

יחשלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
18:14	18:30	18:24	18:34	18:30	18:53
19:25	19:26	19:27	19:25	19:23	19:49
20:04	20:01	20:04	20:03	19:59	20:20

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.